VŠEM ČESKOSLOVENSKÝM LEGIONÁŘŮM!

Bratří! Mužně vzhůru na palubu spějme — důslednost nám budiž posvátnou! . . . Před dvěma lety zaslechli jsme mohutný hlas největšího syna české vlasti, hlas jenž vypovídal boj všemu násilí a útlaku. Byli jsme v smrtelných úzkostech a chvěli jsme se o vše, co bylo nám zde i za oceánem tak drahé. Hlas ten ale volal nás, bratří a my jsme za ním šli všichni, bez rozdílu!

Rázem pominul malicherný pud strachu a jeden každý z věrných vlasti synů spěchal odhodlaně za hlasem tím dál a dál. Cesta byla daleká, neschůdná, trnitá. — Cíl pak toužebně zářící, leč v nedozírné dáli, kdes v mlhách nepřízně osudu se ztrácející! Šli jsme slepě, ale vědomě, za hlasem opět dál! — Nastala nová práce, námaha, boj, oběti, ale cesta se budovala, jasnila, šířila. Šli jsme po ní, bratří! Skřížili jsme oceán, přeměnili kabátce a s bratry rodné země, vyhnanými válkou z jejich i naší domoviny, šli jsme opět dál. — Teď již skutečné smrti vstříc. Ruku v ruce mužně jsme jí čelili, znaveni padali, zmírali, krváceli, ale hlas věštce zněl nám znovu. Z očí kanuly slze, v jichž krůpějích zřeli jsme veliký, svatý, čistý cíl, velebným vůdcem nám vytčený: — Svobodu rodné země!

Zřeli jsme maně panoramu našich Hradčan, v srdci byla vidina pásu Vltavy, podivného shluku střech malostranských, zeleně ostrovů a zlatého domu nad Vltavěnkou. Až tam zaléhal onen velebný hlas našeho vůdce a odtud se rozléhal lahodným zvukem pečlivého otce po Šumavu a Tatry. To vše bylo naším snem — dnes bohudíky již skutkem.

Byli jsme všeho očitými svědky a zásluha co celku náleží československé Americe. Bratří, nejsme to jen my, legionáři, ale všichni ti, kdož přispívali a pracovali. Tedy všichni dobří Čechoslováci, neboť nemůže se honosit každý jménem Čechoslovák a zvláště ne ten, který nepodal své trpící vlasti pomocné ruky. Československá Amerika chce zpráv, ale poctivých, spolehlivých. Chce je od nás, kteří jsme obětovali vše, neboť ví, že podání naše jsou nejspolehlivější. Kde však jsme? — Či naše činnost má býti skončena tím, že jsme shodili vojenský stejnokroj?

Bratří, k pozoru! a tažme se svého svědomí. V odpověď dostane se nám, ne, nemožno, zapomenout těch, s nimiž stál jsem v jednom šiku v dobách národa nejtěžších a každého z nás nejkritičtějších chvil života. A proto chci se těšiti z vykonané práce nám jedině vlastní, chci společně s těmi, s nimiž jsem bojoval, se radovati a chci důslerně skončiti svoji práci. Pročež k věci. Abychom mohli úspěšně dokončiti svoje poslání, je nutno míti ústředí všech československých legionářů, kde bychom se cítili co jedna rodina, v které bychom řešili nám jedině vlastní záležitosti a veřejnost seznamovali s ideou pravého češství a bratrské lásky, jak naučili jsme se v legiích.

Musíme míti organisaci řízenou důkladnými pravidly a zákony.— Legionářská tradice nechť vžije se do všech vrstev československé Ameriky. Naše činnost musí býti jednotná. Jelikož ale všechny snahy utvořit podobného ústředí nevedly k cíli a čas rychle míjí, usnesla se organisace československých legionářů v Clevelandě, O., vydati toto provolání všem bratřím, roztroušeným po celé Americe, k uvážení a jest přesvědčena, že v zájmu naléhavé věci bude vzato všemi bratry v úvahu a dle toho bezodkladně jednáno.

Ježto bude za těžko ustaviti ústředí, žádáme, by všechny organisace již stávající, neb se ustavující, bezodkladně navázaly styky s tajemníkem clevelandské organisace, která se podvoluje práci provisorního ústředí. Pro vzejití jednotné organisace nabízíme svých služeb do té doby, dokud nebude rozhodnuto o ustavení definitivním, v kterémkoliv městě Soustátí. Považujeme za povinna chopiti se této akce po zralém uvážení všech nesnází s projektovanou tvorbou a zvláště proto, že jsme před měsícem zaslali petice ohijským pp. senátorům a kongresníkům, o vydobytí amerického občanství, které jsme vstupem do československé armády ztratili. Dostalo se nám uspokojivých odpovědí a v další práci pokračujeme.

Jest právě na vás, bratří, abyste se přičinili a dopisy žádali zástupce států, v nichž bydlíte, o jejich podporu v přijetí předloh, jednajících právě o nás legionářích a které se nacházejí již před senátem. Jsou to předlohy č. S. 1567 (podaná senátorem Lodgem) a č. H. R. 5212 (podaná kongresníkem Dallingerem). O bližší sdělení dopište po případě na tajemníka našeho klubu, jakož i ostatní korrespondenci zasílejte na adresu: Láďa Křížek, 3742 E. 140th St., Cleveland, O.

V základním programu naší organisace nachází se celá řada veledůležitých otázek, z nichž pro veřejnost vyjímáme následovní body:

(a) Vymožení amerického občanství.

(b) Péče o blaho všech bratří, respektivně těch, kteří následkem zranění neb jiné nemoce, stali se neschopnými zastávati těžších prací. Dále starati se o rodiny a pozůstalé padlých bratří a jim dle možnosti vypomoci.

(c) Vyžádání si propouštěcích vojenských listin (dokumentů) v řeči české a anglické, provázených podpisem amerického konsula.

(d) Zaručení morální podpory těm bratřím-legionářům, kteří se do Československé republiky míní navrátit a po případě trvale usadit, aby ku jich dobru byl přijat dodatek k stávajícímu zákonu o právech a nárocích legionářů, obzvláště při projektované kolonisaci půdy atd. . . .

(e) Navázání styků s obchodní komorou a jinými tělesy v republice, by v projektu obchodních transakcí nebylo opomenuto zvláště našich rekonvalescentů.

(f) Požadovati legální cestou složení účtů veškeré pomocné akce poskytnuté nám v době našeho pobytu za oceánem, bychom mohli naši obětavou veřejnost obeznámit s obdrženým a vzdáti zasloužený dík. Dále vyžádat si kontrolu všech dosud nám odeslaných zásilek nejen do Francie, ale i do Československa.

Kromě těchto shora uvedených položek, jest celý sbor jiných důležitostí, vztahujících se na československého legionáře, jeho úkoly a požadavky.

Jest nanejvýš nutno podotknouti, že náš poměr k stávajícím národním organisacím (Č. N. S. — N. S. Č. K. — Slovenské Ligy), musí býti přátelský dotud, dokavad byly povinnosti na se vzaté jejich úředníky, poctivě zastávány.

Odsouzení hodné jest jednání každého našince, který ze záští na jednotlivce napadá i ty nejosvědčenější pracovníky těchto institucí. —

Bratří, tím neposloužíme dobru, jež každému tane na mysli, naopak, dějiny nám plným právem vytknou, že jsme přišli znovu tříštit pospolitý život amerických Čechoslováků. Jsme přesvědčeni, že jeden každý z nás je příliš daleko toho, aby vnášel nevraživost a stranictví v pokojné řady stejně se obětovavších bratří.

Buďme sobě upřímnými i důslednými. Neupadejme do starých malicherností, máme-li svoji úctu a uznání realisovat. Musíme ukázat, že učiníme vše, aby obtíže byly překonány a právu učiněno zadost.

Tedy důsledně! I v přiznání práva! Apelujme znovu na všechny bratry československé legionáře, aby vzali celou věc za svou a jednali rychle. Žádáme zároveň o zaslání platných návrhů, dle kterých by se mohl pak uspořádati sjezd delegátů a ustaviti ústředí. Tam, kde dosud není žádné organisace, učiňte tak bezodkladně a dopište si pro informace. Bratří z venkova, přihlaste se ve svých nejbližších okrscích.

Přejeme si, aby tak jako v legii, dovedli jsme se povznésti nad osobní rozpory a dívati se na vše z vyššího hlediska, by tento pojem zůstal v našich srdcích a vžil se do všech našich činů. Zachovejme i na dále zvýšené své hledisko, uvažujme bedlivě, co mladé naší svobodě v republice může prospěti a co škoditi! Tím jsme povinni nejen sobě, ale zvláště těm bratřím, kteří marně očekávali návratu ze Sibiře do osvobozené vlasti. Ve spojení byla, jest a bude naše nezdolná síla. Na zdar!

Za organisaci československých legionářů v Clevelandě, O.,

JOSEF URBAN, předseda.
L. KŘÍŽEK, tajemník.

"Pilulková bedna" v bance.

Tato ocelová "pilulková bedna", podobná těm, kterých užíváno bylo za války ve Francii, zbudována byla v minulých dnech v jedné bance v New Yorku jako ochrana proti lupičům.

OVOCNÉ SADY

Nedávno vydaný bulletin státního zemědělského úřadu v Missouri o ovocných sadech, zejména pak o pěstování jabloní ve jmenovaném státě, má neobyčejnou důležitost nejenom pro dotyčný stát, ale pro všechny ty státy, v nichž se pěstuje ovoce ve větším měřítku. V bulletinu tom se totiž nejenom předvádí těmto všem státům před oči toto jejich nejbolestnější místo, ale současně se jim také dává návod, jak by se mohlo takovým škodám napříště odpomoci. Stát Missouri, což nebude snad každému dobře známo, zaujímal navzdor silné konkurenci a to ještě až do nedávna mezi všemi státy Unie, pokud se týče počtu jabloní, první místo a těšil se dobré pověsti i o jakosti svých jablek, ačkoliv v tomto posledním ohledu ho předhonilo několik jiných států.

Letošní úroda ve státu Missouri neobnášela však již ani celou jednu polovičku normální sklizně jablek ve státu, a také i jejich kvalita odhaduje se jenom na 70 procent normální jakosti. Takový výsledek, i když se vezme náležitý ohled na to, jaké sucho letos panovalo v létě ve státě Missouri, nemožno jistě nikterak označiti jakožto uspokojivý. Ještě povážlivěji ale zní to, co praví zemědělský státní úřad v Missouri dále, že totiž jabloní ve státě tom dnes je již jen z polovice tak velkým, jakým býval ještě v roce 1910, že farmáři pořád jabloně odstraňují dále a že ovocné sady na farmách každým rokem upadají víc a více.

To ovšem zdá se býti špatným znamením pro budoucí pěstování jablek a může celému státu, jenž doposud požíval pověsti jakožto jedno ze středisek, v nichž se pěstují jablka ve velkém, zasaditi smrtelnou ránu, což jistě se nikterak nemůže zamlouvati státnímu zemědělskému úřadu. Ale i při tom platí to staré pořekadlo, že nic není na světě tak zlého, aby to nemělo v sobě také něco dobrého. — Bulletin jmenovaného úřadu poukazuje s jistým zadostučiněním na to, že pěstování ovoce se dnes v Missouri nalézá z jakémsi přechodném stavu, jehož konec lze spatřovati již v dohledné době. A tento konec bude pak současně znamenat také začátek nového rozkvětu sadařství ve státě. Ovocnářské zahradnictví, doposud tam provozované beze všeho systému a beze vší zvláštní péče, začíná dnes ustupovati ovocnářskému zahradničení, založenému na zásadě čistě obchodní a provozovanému podle přísně kupeckých pravidel. A jen takové zahradnictví se dnes může vyplácet.

Kdo nevěnuje svojí zahradě náležitou péči a nepěstuje ovoce podle zásad právě uvedených, ten udělá dnes lépe, když půdu zahradnictví doposud věnovanou raději věnuje pěstování polních plodin, protože mu to ponese lepší užitek a jeho zahrada nebude tvořit ustavičné nebezpečí pro ostatní zahrady čistě po obchodnicku zařízené a udržované. Neboť z takové zanedbané zahrady se jen šíří množství škodlivého hmyzu všemožného druhu, jehož nekonečnému množení nikdo nebrání. Potom se ale ani nesmí divit farmáři, jenž má takovou nedobře založenou a špatně udržovanou zahradu, že o ni pranic nedbá, protože mu přináší poměrně daleko více škody a starosti a jen moc málo užitku. Kdo ale provozuje ovocnářství čistě po obchodnicku, ten může bojovat proti hmyzu systematicky a úspěšně, a věnovat se výhrálně pěstování ušlechtilého ovoce té nejlepší jakosti. Ten může vyzkoumat nejdříve, jaký druh ovoce se do jeho poměrů půdních a povětrnostních co nejlépe hodí a začít sadařství s tím nejpečlivějším výběrem, vysazováním a prořezáváním stromů a pokračovati tak, že pak dodává do trhu jenom to skutečně nejušlechtilejší a nejkrásnější ovoce, po němž je všude a vždy veliká poptávka a za něž se také všude dobře platí, protože ho není na žádném trhu nazbyt.

Tyto vývody, uvedené v bulletinu, platí slovo za slovem také i pro každý jiný stát, a nedá se proto proti nim pranic namítat. Celá ta věc zdá se naopak tak srozumitelnou a samozřejmou, že se musí člověk jenom divit tomu, proč naši farmáři, kteří jsou přece tak praktičtí a tak prakticky o všem dovedou uvažovat, již sami na takový nápad dávno nepřišli.

ŽIVOT NA ČESÝCH VESNICÍCH PO VÁLCE

Z dopisů a zpráv, které posílají nám naši příbuzní, máme dojem, že je smutno po válce v českých vesnicích a že není a snad nikdy nebude tak, jak bývalo. Tento dojem je však mylný. Na českých vesnicích žije se společensky nyní lépe než kdykoliv jindy, mají dosti tu různých radostí, jak nasvědčuje líčení současného života v českých dědinách, které přináší časopis Náš Kraj, vycházející v Táboře, tedy v kraji, odkudž mnoho krajanů pochází. Časopis tento píše:

Život má své krásy. Přes to, že stává se jen a jen úporným zápasem pro skývu chleba, přec jen nepostrádá svého kouzla. Všude slyšíme nářky na "psí" život, ale přece jen každý nerad se s ním loučí a každý hledí si jej za každou cenu zpříjemniti. Mnohý žije dosti slušně a o "psím" životě dovídá se až v novinách, nebo na schůzích; není pak divu, že když je to stále opakováno, že tomu každý věří.

Život venkovský má také svá kouzla. Přicházejí sice chvíle, kdy venkovan jest tak znechucen, tak udřen a zdeptán, že proklíná svůj život, ale přicházejí chvilky jasnější, kdy on uprostřed přírody se cítí šťastným a spokojeným. Život venkovský zejména za poslední zločinné války zdál se býti opravdu jedním velikým ponurým hřbitovem. Kráčeli-li jsme našimi typickými vesničkami zejména při deštivém počasí, zdálo se nám, že zde není života, jasu, ani lidí, ale že tu žijí poustevníci, zřeknuvší se všeho světského.

Nyní život venkovský stává se snesitelnějším. Z války i ze zajetí přišlo domů mnoho mužů a vnesli kus veselosti do svých vesniček. Tam, kde nevrátil se otec, muž či syn, zůstal sice osten bolu nad ztrátou nejdražšího, ale tato rána jest již zacelena a nebolí již tolik. Nutno se smířiti se vším na světě. Nepomůže stálý pláč a nářek, a tak i ti nejkrutěji postižení scházejí se ku svým sousedům, na náves i zahrady a poslouchají ony hrdiny, kteří prošli několikanásobným ohněm na všech možných bojištích.

Zapomíná se, musí se zapomínati. Vracíme se pomalu k mírovým dobám. Válka zničila a smetla mnoho, ale jedno nezničila: touhu a chuť žít. Žít aspoň tak, jako před válkou. Tuto touhu má zejména dnes lid venkovský. Ten dlouhou válkou neztratil svoji typickost. Opět slaví poutě, posvícení, ba i "jarmarky," které jsou potěšením jak mladým, tak starým.

"Jarmark." Kdo by nešel? Celé okolí má svátek. Jde se do města. Jaká spousta bud na náměstí opět. Co zábavních atrakcí. — Daleko znějí hlasy vyvolávačů a vyvolávaček. Výklady zboží; nádobí hliněného, porculánového, plechového, dřevěného, hraček, nářadí, bot, šatů, prádla. Bondy cukrářů, perníkářů, pekařů, ovocnářek.

Na poutích ještě veseleji. Všude plno ruchu a šumu. Jsou zde nepostrádatelné houpačky, kus dále vyparáděný kolotoč. Flašinety div se neztrhají. Kus dále zvěřinec, různé panoramy a panoptiky, jejichž vyvolávači se navzájem překřikují. Nechybí zde ani loutkové divadlo s moréetem, které bylo na volném prostranství a jehož majitel či majitelka spokojuje se s dobrovolnými příspěvky.— Nechybí ani střelnice. Dále vyvolávají různí hráči a křiklouni, obklopováni jsouce spoustou zvědavců. Náves nebo náměstí plno muziky, křiku a hluku a šumu až do večera. Rok co rok přijíždějí tíž. Houpačky, kolotoč, zvěřinec, divadlo, střelnice, panoptika. — A stalo-li se, že některý nepřijel, byl postrádán, byť byl třeba nahražen jiným.

O posvícení není smutněji. Lid venkovský, který se celý rok dřel, který den po dni spokojil se stravou nejjednodušší, o posvícení dá si "bene." Zabíjí se husy, drůbež, ba i prasátka. Vždyť je posvícení. Ženské se naň chystají již týden předem. Všude viděl zavádění jeneralního pořádku, poklidu, atd. Nejlépe to charakterisuje ona starodávná písnička: "V pondělí začnou prát, v úterý 'piglovat,' to trvá až do pátku . . ." atd. O posvícení musí býti muzika, kdyby třeba ani na sůl nebylo. Někde se tancuje také od 10 hodin v neděli dopoledne až do úterý ráno. O posvícení scházejí se přátelé, kteří se od posledního posvícení neviděli a sdílí se svými příbuznými všecky slasti a strasti tohoto života.

Jest sice pravda, že někdy se posvícení a muzika důkladně zkazí; pár jednotlivců dávají si alkoholu příliš "pod čepici" a způsobí mezi sebou důkladnou rvačku. Někdy, a to bývá dosti často, z venkovské hospody o posvícení a o muzice zaznívá řev, že se zdá, jako by se tuři rojili.

Na vesnici však nejvíce rozčeří jednotvárný život divadlo. Píše se mnoho o významu divadla na venkově, ale dosud nebylo toto divadlo příslušně doceněno. Nevzdělávají se jím jen ti, co hrají, ale obyvatelstvo celé vesnice. Třeba i čtyři neděle předem rozdávají se úlohy. V pár dnech již to umí nejen dotyčný, ale třeba všichni domácí, kteří to odposlouchali. — Zkoušky divadelní! Co mají v sobě krásy a kouzla! Mladí lidé mají příležitost často se sejít, pobavit, zasmát. Teď přichází stanovený den ku představení. Ruch a šum větší než před jarmarkem, poutí i posvícením. Shánějí se kostýmy a vše možné i nemožné. Po představení vždy nebývá kolik týdnů řeč o jiném, než o divadle. Tam otec je hrd, jak to syn pěkně sehrál, tam zase matka má nesmírnou radost, že dcera její byla pochválena. A což když tak kritika zaslána je do novin a herci jsou tam pochváleni! Radost nezná mezí a o noviny by se poprali. Divadlo má vůbec pro náš venkov význam ohromný. Vždyť můžeme směle říci, že náš venkovský člověk jest celý měsíc upoután myslí na divadlo. A to znamená mnoho, naučin lid myslit, bádat o věcech opravdu pěkných a poučných. Tak jest odvrácen od svých zoufalých starostí, a někdy i od myšlenek nepravých.

Tedy, na venkov divadlo, a zase divadlo, a zase divadlo! Není lepšího prostředku lido-výchovného, zábavného a poučného zároveň. Těm, kteří neunavně pracují na venkovských divadelních představeních, platí ten největší dík.

Jedině tak, když náš venkovan bude moci častěji odvrátiti svoje myšlenky od trudných svých starostí, můžeme doufat ve větší spokojenost na té hroudě. Jedině tak opět oživnou vesničky, a ozvou se hlaholem spokojených a veselých lidí, majících radost ze života. — Jedině tak možno doufati v odstranění všech stranických bojů, které život v našich vesničkách jen ztrpčují a otravují.

Tiskový palác v Duesseldorfu

Nesmíme si zatajovati skutečnost, že naši němečtí sousedé brzy se vzchopili z deprese, přivoděné porážkou. Napínají veškeru svou sílu, aby co nejdříve opět stáli pevně na nohou a strhli zase na sebe značnou část světových zájmů hospodářských. V Duesseldorfu, městě o 500,000 obyvatelích chystají velkolepý projekt, stavbu obrovského paláce tisku. Už nyní zahájili Němci kroky, aby v jejich tiskovém paláci soustředilo se zpravodajství celého světa. Všecky velké listy světové budou míti v duesseldorfském paláci své zástupce a doufá se, že také všecky lodní, železniční a cestovní společnosti dopravní budou míti v paláci tisku své kanceláře. Že bude tiskový palác telegrafním a telefonním uzlem, rozumí se samo sebou. Tiskový palác je projektován v obrovských rozměrech. Uprostřed nesmírného komplexu budov bude k nebi trčeti na půdorysu 30 m x 30 m věž, vysoká 150 m. V jejích 30 poschodích budou kanceláře bezdrátového telegrafu, kavárny, čajovny a intimní divadlo. Okolní budovy mají být stavěny do fronty dlouhé 250 m. Výška 30 m obsáhne 6 poschodí. V těchto budovách bude kromě pracovních místností velké divadlo, kino, výstavní síně, klubovní místnosti, přednáškové a konferenční síně atd. Jak viděti, projekt skutečně velkolepý. Pozoruhodná jsou slova, která o tomto novém kulturním středisku napsal duesseldorfský spolupracovník "N. W. J.": Zvláštního ocenění zaslouží, že nový podnik přispěje k všeobecnému dorozumění národů. Splní poslání, jež dosud nemůže býti dosti oceněno. Čeho nikdy nemůže býti dosaženo založením haagského paláce míru, aby totiž sloužil prakticky myšlence světového míru, to může býti uskutečněno světovým palácem tisku a obchodu. — Se stavbou se započne v lednu 1920 a má býti hotova do konce května 1921.

K návratu českých legií ze Sibiře

"Národní Listy" uveřejňují obšírný článek praporníka ruských legií Jaromíra Špačka, který se staví otevřeně proti novému válečnému tažení našich sibiřských legionářů do Ruska. Prap. Špaček kryje se tu tedy s naším stanoviskem a potírá v samých Nár. Listech stanovisko Nár. Listů a jejich šéfa dra. Kramáře, kteří pracují pro ozbrojené tažení našich legionářů na Rusi. Prap. Špaček prohlašuje výslovně, že cesta sibiřských našich legionářů do vlasti nemůže vésti přes Ural, neboť tato cesta znamená nové ohromné a krvavé boje. A stanovisko československých legionářů v Sibiři vyznačuje prap. Špaček takto: Zdá se mně, že československý voják na Sibiři má hluboký odpor proti všem vládním systémům na Rusi vůbec, že je podobností těchto systémů trpce rozmrzen a že má jedinou touhu, býti od nich všech co nejdříve doma." To je tedy naprosto jiná nota, než jakou hudly dosud "Nár. Listy". Zdá se, že "Nár. Listy" zůmyslně hrají tuto dvojakou hru: míti obě želízka v ohni, kdyby to na jedné straně selhalo. Je to podvodná hra s city národa. A poprou-li "Nár. Listy", že hrají tu dvojakou hru, pak je situace pro ně a pro jejich chéfa dra. Kramáře ještě horší: pak je zřejmo, že Dr. Kramář nemá mandátu ani od své strany ke své intervenci na Rusi, neboť i praporník Špaček je národním demokratem a stejně jako on je i řada jiných čelných stoupenců národní demokracie proti ozbrojenému českému zakročení v Rusku. A tito stoupenci se rovněž ptají jako my v dnešním úvodníku našem, kdo poslal Dra. Kramáře do Ruska, totiž kdo z našich československých ústavních vládních činitelů tak učinil? Neboť skutečnost, že snad Dra. Kramáře posílají do Ruska representanti ruské buržoasie Maklanov a Savinkov, nestačí k odpovědi. A je krajním zasahováním do svrchovanosti našeho státu, staví-li se dr. Kramář proti vůli presidenta naší republiky a její vlády svou ruskou intervencí politickou, pro níž chce pomocí svých agitátorů, placených z peněz naší republiky, svésti naši sibiřskou armádu na scestí krvavého ochuzení naší národní zdatnosti.

☞ "DENNÍ a NEDĚLNÍ POKROK" má na prodej doutník p. Václav Dušátko, 13. a William ulice. — Denní Pokrok 2c. Nedělní 5 centů.